

Straatnieuws #10

JULI/AUGUSTUS > UITERSTE VERKOOPDATUM: 7 AUGUSTUS 2018 > JAARGANG 23 > VASTE VERKOOPPRIJS: €2,- (WAARVAN €0,65 NAAR DE VERKOPER)

DE STRAATKRANT
VOOR DEN HAAG
EN ROTTERDAM

Elfie Tromp Fileert misstanden

Den Haag in
de ban van
spiritisme
pag 12

Dakloos je
diploma halen
pag 14

€2,-

onderdeel van de Kessler Stichting

biedt uitkomst

Bereik in de Wijk is er voor mensen die professionele hulp nodig hebben om zelfstandig te kunnen (blijven) wonen. Door een combinatie van problemen is het soms lastig om op eigen kracht oplossingen te vinden. Via een wijkzorgteam of een andere verwijzer (bijvoorbeeld justitie, woningcorporatie e.d.) kunt u ons inschakelen voor ondersteuning en advies.

We werken preventief om huisuitzetting te voorkomen en bieden nazorg om terugval te voorkomen. Ons professionele team is breed inzetbaar en vakbekwaam op veel gebieden, zoals psychiatrie, verslaving, dagbesteding en financiën. We zetten deskundige mensen in om schulden te inventariseren. Verdere hulp kan snel worden opgestart. Ook voor forensische begeleiding en ondersteuning aan mensen met een licht verstandelijke beperking kunt u contact met ons opnemen.

Meer weten?
Neem een kijkje op www.bereikindewijk.nl of bel tijdens kantooruren naar 070-8 500 588.

Maandag t/m vrijdag

07.00 uur **Haagse Ochtendradio** met Justin en Rogier

10.00 uur **De Haagse Hartslog** Muziek en nieuws

15.00 uur **Hou Je Haagst** met Rob en Trees

18.00 uur **Non-stop**

19.00 uur **Haagse Avondradio**

21.00 uur ma **Haagse Helden** over vrijwilligerswerk

di **Het Woordenrijk** poëzie

Dutchbuzz (vanaf 22.00 uur) voor expats

wo **Dossier Mastenbroek** misdaad en meer

do **Young Agga** jongerenprogramma

vr **De Goede Zaak** maatschappelijk ondernemen

23.00 uur **Tonka** underground radio

Zaterdag

07.00 uur **Haagse Wekkerradio**

10.00 uur **Non-stop**

12.00 uur **Den Haag FM Top 30**

14.00 uur **Sportsignaal**

18.00 uur **Haagse Avondradio**

21.00 uur **Royal Dance Grooves**

00.00 uur **De Start van de Nacht** met Henk Bres

Zondag

10.00 uur **Kunstlicht** kunst en cultuur

12.00 uur **Den Haag FM Top 30**

14.00 uur **Sportsignaal**

18.00 uur **Haagse Avondradio**

21.00 uur **De Nieuwe Van Nierop** nieuwe muziek

22.00 uur **Mediamix** communicatie en wetenschap

23.00 uur **Tonka** underground radio

Jouw 100% Haagse stadsradio op 92.0 FM
luister ook via DAB+ en de gratis app

Het *Straatnieuws* zoekt donateurs!

Straatnieuws is dé straatkrant van Den Haag en Rotterdam: een eigenzinnige, betrokken krant die wordt verkocht bij supermarkten, winkels en stations door in totaal bijna 150 dak- of thuislozen. Zij verdienen daarmee een kleine maar welkome aanvulling op hun bescheiden inkomen. En daarnaast hebben zij een zinvolle dagbesteding en maken deel uit van de maatschappij. De krant wordt volledig subsidie-vrij en deels met vrijwilligers gemaakt.

Doneren kan via IBAN NL90INGB0007544612
t.n.v. Stichting Haags Straatnieuws, Den Haag.

Straatnieuws
#102018

inhoud #10 3

> Van de hoofdredacteur

Helpen

Wat een bewondering heb ik voor de geïnterviewden in deze editie. Elfie Tromp en Jan Ebeltsjes: ze kleuren eigenwijs en dapper buiten de lijntjes. Blikkie, Said, en de scholieren Louie en Saul uit Arizona. Ze verliezen alles, raken dakloos maar houden het hoofd recht en maken toch wat van hun leven. Opgeven is geen optie. En ze worden gesteund door anderen. Gelukkig zijn er altijd anderen die helpen. Zoals jij, als koper van dit Straatnieuws.

Tanya van der Spek
redactie@haagsstraatnieuws.nl

> colofon

Straatnieuws wordt verkocht en mede gemaakt door dak- en thuislozen in Den Haag, Rijswijk, Rotterdam, Leidschendam-Voorburg, Westland, Delft, Gouda, Zoetermeer, Wassenaar en de Bollenstreek.

De verkopers kopen de krant in voor € 1,35 en verkopen hem op straat voor € 2,-. Het verschil is een bijdrage in hun levensonderhoud. U herkent de Straatnieuwsverkoper aan de witte pas en het (niet verplichte) rode hesje.

Donaties IBAN NL90INGB0007544612.
t.n.v. Stichting Haags Straatnieuws, Den Haag.

Opplage 6.000

Adres Redactie Straatnieuws
Koninginnegracht 7, 2514 AA Den Haag.
06 24 55 22 26.
Email redactie@haagsstraatnieuws.nl
Website Straatnieuws:
www.haagsstraatnieuws.nl

Coördinator Rotterdam
Rieneke de Vries: 06 43037657
E straatnieuwsrotterdam@gmail.com

Coördinator Den Haag
Lilian van Herpen: 06 457 588 44
E lvanderherpen@telfort.nl

Hoofdredacteur Tanya van der Spek

Medewerkers aan dit nummer Angeniet Berkers, Fenne Beugels, Marieke Bolle, Juriaan van Eerten, Eveline van Egdom, Elina van Es, Henriëtte Guest, Lilian van Herpen, Geraldina Metselaar, Theo Pajmans, Bianca Hiemcke Schriek, Mariëtte Storm, Femke Zwier.

Coverfoto Henriëtte Guest
Ontwerp Marieke de Roo
Opmaak Annette van Kester, Henk de Roij
Druk De Persgroep Nederland Duivendrecht

Editie 11 verschijnt op 8 augustus 2018.

04 **INTERVIEW** ELFIE TROMP

Ze fileert met verve maatschappelijke misstanden.

06 **COLUMN** MARIEKE BOLLE

Marieke zit tegenover een crimineel in de bus. Toch?

06 **NIEUWS**

Leerlingen van Het Lyceum Rotterdam hebben zelf een film gemaakt over drank en drugs.

07 **REPORTAGE** UITVAART VAN BLIKKIE

Onze bekendste Rotterdamse verkoper Johan Blikslager alias Blikkie is overleden.

08 **KORT VERHAAL**

Bianca Hiemcke schrijft over het huwelijk van haar dochter.

10 **GRATIS POSTER**

Lilian van Herpen portretteerde Judith, onze voormalige, Haagse verkoopcoördinator.

12 **ACHTERGRONDVERHAAL** GEESTEN IN DEN HAAG

Anderhalve eeuw geleden raakte Den Haag in de ban van het spiritisme.

14 **REPORTAGE** DAKLOZE SCHOLIEREN IN DE VS

Je woont in je auto of slaapt op de grond en toch haal je je diploma.

16 **UITAGENDA**

Waar gaan we heen? De leukste uitjes in Rotterdam en Den Haag.

18 **CRYPTOVILLE** #305

Win het boek over Chuck Deely van Ineke Bosman.

19 **SERIE** PARADIJSVOGELS

Eigenzinnige Jan Ebeltsjes handelde in afgekeurde doodskisten.

20 **OPGETEKEND** SAÏD

Een portret van verkoper Saïd

Dapper en waarachtig leven

Ze fileert met verve maatschappelijke misstanden. Geen taboe gaat ze uit de weg, sterker: ze grijpt ze bij de lurven. ‘Ik hoop dat mensen weer vertrouwen krijgen in onze samenleving en in elkaar’, zegt Elfie Tromp. Onlangs verscheen haar poëziedebuut.

tekst Geraldina Metselaar beeld Rieneke de Vries

> De hedendaagse heldin Elfie Tromp (32) tref ik in een lunchroom achter Rotterdam Centraal. Ze heeft lef, geen angst - wel gehad. We bestellen thee. Elfie is knetterend ambitieus en doet dáár van alles mee. Schrijven, performen, presenteren, dichten. Recent kwam haar poëziedebuut *Victorieverdriet* uit. Een dichtbundel over verlies, eenzaamheid, liefde voor jezelf en de wereld. “Met andere woorden: poëzie voor iedereen met gevoel in z’n donder”, bevestigt Elfie. Met het samengebonden *pale purple* haar, blote benen in zwarte laarzen van Ann Demeulemeester en Schots geruit overhemd, is ze de gestileerde punker anno nu. Ze beschikt over een inkomen waarmee ze gas en licht bekostigt,

voert de regie over haar eigen leven en heeft wonderwel ook nog tijd voor een dikke pil. “Ik lees veel, ja”, bevestigt de schrijfster. “Waar ik nu door gegrepen ben, is de biografie van de surrealistische kunstenaar Leonora Carrington. In het Frankrijk van WOII werden Leonora en haar grote liefde de kunstenaar Max Ernst gezien als ‘ongewenste vreemdelingen’. Nadat ze alleen moest vluchten, kreeg ze een psychose en belandde in een kliniek. Ze werd geketend aan een bed aan haar lot overgelaten. Afschuwelijk.”

Emancipatiedrift
Elfie Tromp voelt zich verwant met de paradijvogels in onze samenleving. Ze had bijvoorbeeld tot twee jaar geleden

een relatie met Jerry Hormone, ook bekend als kinderboekenschrijver Jeroen Aalbers, van de *Borre*-boekjes. “Ik houd van mensen die buiten de lijntjes kleuren en worstelen om hun leven ‘anders’ vorm te geven. Anders, dan je schikken naar wat er volgens stilzwijgende regels van je wordt verwacht.” Weloverwogen kiest het multi-talent wat bij haar past en wat niet. Ze volgt dapper en waarachtig haar eigen weg. “Ik heb geen vaste baan die mij zekerheid biedt. In het vooruitzicht lonkt geen pensioen zoals mijn ouders dat hebben”, stelt Elfie, terwijl ze haar woorden kracht bij zet. Uit het linnen tasje dat naast haar op een stoel staat, popt Chin-Chin op. De Chinese naakthond is haar trouwe metgezel. Chin-Chin gaat (bijna) overal

mee naartoe. Tromp is iemand die de heilige huisjes van zogenaamd goed fatsoen omver trapt en de confrontatie niet schuwt met politici of collega-columnisten. Zeker mannelijke collega’s die seksistische wartaal uitslaan, kunnen een stoot onder de gordel verwachten waar alles is geoorloofd. “Ik merk dat mijn emancipatiedrift groter wordt”, beaamt ze. “Als je kijkt naar de hoeveelheid bestsellers die vrouwen schreven de afgelopen vijf jaar, dan kan ik alleen maar zeggen: hou je vast mensen, de vrouwen komen eraan. Het glazen plafond vertoont behoorlijk wat scheuren.”

Gesloten deuren
Dat het allesbehalve makkelijk is en

beslist geen gelopen race of geplaveid pad, weet Tromp als geen ander. Aan de buitenkant lijkt alles prachtig. De schrijfster bracht twee romans uit, haar eerste dichtbundel en is alweer druk met een nieuw boek. Ook presenteert ze

‘Ik hou van mensen die buiten de lijntjes kleuren’

sinds eind vorig jaar op de vrijdagavond het radioprogramma *Nooit meer slapen* voor de VPRO. Daarnaast schrijft ze al vijf jaar wekelijks een column voor de gratis ochtendkrant Metro. “Vergis je niet”, waarschuwt Elfie. “Ook ik zie projecten mislukken. Ook ik loop tegen gesloten deuren of doe dingen die hopeloos uit de klauwen lopen. Zoals het presenteren van een Bevrijdingsfestival waar echt alles, maar dan ook alles

fout ging wat er maar fout kon gaan.” Verkeerde aankondigingen, niet op het juiste moment op het podium staan, dat soort dingen. “Het hoort erbij. Daar leer ik van. Het is de bedoeling dat je dapper doorgaat met leven en de dingen waarin je gelooft.” Ze aait Chin-Chin en hangt het theezakje in haar kopje.

Onze samenleving
Toen de Rotterdamse in New Orleans als *artist in residence* verbleef om aan haar dichtersdebuut te werken, verbaasde haar het hectische bestaan van alledag. “Ze zijn daar zó activistisch”, bezweert Elfie. “De hele dag door waren er van die natuurlijke, niet zweverige, momenten van bezinning en verbondenheid.” Zo’n mantra ‘onze samenleving’ zou ook in Nederland tussen de oren moeten zitten. De aanhoudende angst-cultuur werkt verstikkend en zorgt voor verdeeldheid. “Kijken we wel naar de hoeveelheid dagelijkse dingen die gewoon goed gaat? In vergelijking met Nederland is New Orleans een ontwikkelingsland. De inwoners hebben er ook angst: voor de toekomst, de politie, milieुरampen, president Trump. Alleen verwachten ze weinig van de overheid door eerdere teleurstellingen. Nu creëren ze samen een eigen vangnet.” Haar ouders wonen in de gemeente Zundert, een plek waar feitelijk niet zoveel gebeurt. De inwoners hebben het goed en toch zijn ze doodsbenuwd voor verandering. Elfie: “Jammer vind ik dat. Ik hoop dat mensen weer vertrouwen krijgen in de maatschappij en in elkaar. Er is zoveel moois om ons heen.”

Extreem betuttelend
Tijdens de lancering van haar dichtbundel *Victorieverdriet* bij Gallery Untitled in Rotterdam, zat op de eerste rij haar familie. De schrijfster overleefde haar persoonlijke Waterloo en heeft na een diepgravende zoektocht een nieuwe liefde gevonden. “Heb je het niet gehoord?”, vraagt ze. “Ik was op van de zenuwen en het optreden verliep verre

VICTORIEVERDRIET

het titelgedicht uit
Elfie Tromps eerste dichtbundel

Ik ben altijd alleen als ik je schrijf
de woorden waarmee ik je overwon
werden op een eiland geschreven
waar ik nauwelijks nog mens was
veroverwoede slaat
eenmaal ingelost
om in victorieverdriet

was dit nou alle ophef waard?
een paar meter stenen, modder en gras
had me bijna mijn leven gekost

het is grootheidswaanzin om mezelf met Napoleon te vergelijken
het is grootheidswaanzin om Napoleon te zijn
voor jou doe ik mijn bloedjas uit

ik ben meer dan de achterkant van een heer
het snavelhondje ligt op mijn schoot

honderd titels draag ik over
je mag eruit kiezen om o.a.
Napoleon te zijn

(MET DANK AAN GERRIT KOUWENAARS ELBA)

‘Hou je vast mensen, de vrouwen komen eraan’

worsteling van collega’s die een rottige jeugd hebben gehad, van jonge mensen die een veilig thuis ontberen. Dat is extra hard werken.” Passanten snel voorbij met een *coffee-to-go*. Ook over het failliet van het gedoogbeleid,

schreef Elfie een pittige column voor Metro. ‘Extreem betuttelend’, noemt ze het horecavergunningbeleid in Rotterdam. ‘Galerieën en musea mogen ineens tijdens openingen geen drankje meer schenken! Bij Gallery Untitled in Rotterdam-Noord vond handhaving het zelfs nodig tijdens een zondagmiddagenvenement met gitaarmuziek en poëzie, binnen te vallen alsof het een Hells Angels-hol betrof. Resultaat: vier uur cel plus een boete voor de eigenaar.’ Want, zo luidde aanklacht: bezoekers mogen er alleen in het ene lokaal van de cateraar een drankje drinken en niet in de gemeenschappelijke tuin. Elfie drinkt het laatste slokje muntthee en laat Chin-Chin in haar tasje springen. “Tijdens de bundelpresentatie genoot iedereen van bubbels. In de tuin. Het was mijn feest!”, lacht ze heldhaftig, zwaait en beent dwars door de forensen op weg naar huis.

Column door
Marieke Bolle

Foto: Femke van Eegdom

Indianendorp

De man tegenover mij in de bus zit te bellen. “Ja, ik ben nu onderweg naar de bajes”, zegt hij in zijn telefoon. Ik spits de oren. Wat zegt ie? Ik zit tegenover een loslippige, gevaarlijke crimineel, die zo dadelijk de bak in gaat! Ik popel om een praatje aan te knopen. We zijn onderweg met bus 33 van het centraal station naar Rotterdam The Hague AirPort. Vooral mensen met koffers dus, maar ook bajes-klienten, klaarblijkelijk.

We hebben oogcontact. En hij vraagt: “Weet u wat ik nou een leuke plek vind om te wonen? Dat noemen ze Indianendorp. Hele leuke witte huisjes, straks, hier langs de busroute. Waarom het Indianendorp heet? Geen idee. Ik woon nu antikraak in wat de oude discotheek was, aan de Westkruiskade, maar mijn vriendin wil verhuizen. Ze is zwanger, en ze wil een leuk huisje. We hadden gisteren nog vreselijke ruzie, maar ik heb het weer bijgelegd, hoor. Ik ga zo naar de bajes, vlakbij het vliegveld. Kijk, hier is dat Indianendorp, leuk hè? Ik zou daar best willen wonen.” Aan de oostkant van de busroute strekt zich een fikse woonwagenlocatie uit. Ik wil een grapje maken: moet je dat tegenwoordig niet ‘Oorspronkelijke-bewoners-van-Amerika-dorp’ noemen? Maar ik word overstemd door de mevrouw die hier bij de halte uitstapt. “Wil jij daar wonen?”, vraagt ze dreigend aan mijn buurman. “Daar wil jij helemaal niet wonen, want als jij daar woont, dan komen de indianen jou 's nachts ophalen.” En voldaan stapt ze uit met haar dochter.

Bij het vliegveld aangekomen stapt ook de man uit, die voorlopig nog even in de oude discotheek blijft wonen. “Ja, ik moet hier iets verderop zijn. Het detentiecentrum voor uitgeprocedeerde asielzoekers ligt daar. Ik ben advocaat en daar ga ik een klant van me bezoeken.”

Rachita bevallen van zoon

Foto: Tanja van der Spek

Rachita Ramona (21) die Straatnieuws verkoopt bij de Hoogvliet in Rijswijk, is op 29 juni bevallen van een gezond zoonje Pablo. De bevalling is goed gegaan. Samen met haar vriend had ze al een dochtertje van 4. Veel lezers leefden mee. Rachita kreeg kleertjes, een kinderwagen en er werd een pakket met een babydeken en een kaart afgeleverd op onze redactie. “De mensen zijn heel lief, ik wil ze graag bedanken.” We kregen op de redactie ook bezorgde telefoontjes, of het wel verantwoord was dat Rachita zo hoogzwanger nog de krant verkocht. Maar onze verkopers zijn zelfstandige ondernemers, zij nemen bij ons de krant af en bepalen zelf hun werktijden. Voor veel voorbijgangers was het een confrontatie met de harde werkelijkheid dat het dus kennelijk nodig is dat iemand in deze situatie tot op het laatst doorwerkt. Alle familieleden werken mee om de huur te kunnen betalen. Rachita's vriend is hard op zoek naar nieuw werk. “Zou je dat in de krant willen zetten?”, vraagt hij. “Het maakt me niet uit wat, productie, schoonmaak, horeca. Alles is goed.” Momenteel neemt Rachita's schoonmoeder Miorita het verkopen van de krant tijdelijk over op Rachita's standplaats bij de Hoogvliet.

Scholieren maken film

Leerlingen van Het Lyceum Rotterdam hebben RUNNER gemaakt, een film met een boodschap voor jongeren over drank en drugs. Van scriptschrijven, productie, camera, geluid, regie en muziek tot editing: dertien tieners, met een gemiddelde leeftijd van 15 jaar, deden het allemaal zelf in ruim een jaar. Ook de sponsoring, fondswerving, communicatie en organisatie van de première namen zij voor hun rekening. De jongeren hebben de film vrijwillig en buiten schooltijd gemaakt onder leiding van actrice en coach Thérèse Osseweijer. RUNNER bestaat uit drie delen: een interview met een ervaringsdeskundige, feiten en cijfers rondom drank en drugs en jongeren en tot slot de speelfilm van een half uur. Het gaat over het meisje Noah dat rent van de realiteit en onder invloed staat van vrienden die drinken of gebruiken. De doelgroep van de film: jongeren tussen de 11 en 16 jaar en de film zal als lesmateriaal worden gebruikt. Ook wordt de film via YouTube en social media verspreid.

Graffiti documentaire

Alfredo Pouwiel is een crowdfunding campagne gestart om samen met de graffiti kunstenaar KBTR (kabouter) een documentaire te maken met de hamvraag: Wie is KBTR nou eigenlijk? De documentaire vertelt het verhaal over de keuze die hij maakt om niet te kiezen voor het geld maar voor loyaliteit aan de graffiti scene. Alfredo en KBTR geven je in deze documentaire een unieke inkijk in wat er zich in het hoofd van deze illustere kunstenaar afspeelt. www.cinecrowd.nl

Avondje armoede

Na de succesvolle voorstellingen IJS&VIS en RISHI zoekt Firma MES dit najaar opnieuw verrassende locaties op voor de nieuwe voorstelling Een Avondje Armoede. Een uitbundige theatercollage over armoede in Nederland anno 2018, op een onverwachte plek in de stad. Over goede bedoelingen, bureaucratie, opportunisme en hoe het is als je leven écht low budget is. Met teksten van A. H. J. Dautzenberg, initiatiefnemer van de armoedeglossy Quiet 500. Je kunt als bezoeker een kaartje kopen voor een ander die het minder breed heeft dan jij. Voor Den Haag ga naar hnt.nl en voor Rotterdam: theaterwalhalla.nl

Foto: Lonneke van Paalen

Jim Carrey als zwerver

Wie Jim Carrey wil zien als zwerver, kan nu op Netflix de film The Bad Batch kijken. Jim Carrey is bijna onherkenbaar. Het opvallende is: zijn personage spreekt geen woord. De film gaat over een jonge vrouw die wordt verbannen naar een woestijn waar mensen heen worden gestuurd die door de maatschappij als ‘ongewenst’ worden bestempeld.

‘Wie maakt me blij, wie koopt een krantje bij mij’ zal nooit meer klinken bij de Rotterdamse Bijenkorf. Straatnieuwsverkoper Johan van Dams-Blikslager alias Blikkie is overleden. Hij ontving veel liefde zijn laatste dagen in het hospice.

tekst Angeniet Berkers beeld Angeniet Berkers en Femke Zwier

Wie maakt me blij

Burgertje eten

Een aantal prachtig traditioneel uitgedoste Surinaamse dames arriveert, één van hen blijkt de nicht van Johan te zijn, Lucia Mavis Noordwijk (72). “Ik had Johan ruim twintig jaar niet gezien. Toen ik op Facebook las dat hij in het hospice lag, heb ik hem opgezocht. Hij herkende me, het was een emotioneel weerzien. Ik mocht hem verzorgen, ik heb zijn nagels geknipt.” Een paar dagen na de uitvaart poseert Lucia met Iwan Karstens (63) op Johan's oude verkoopplek bij de Bijenkorf. Iwan zegt: “Ik zat in de jaren 70 met Johan op de vakopleiding. Hij leerde voor constructiewerker, ik voor lasser. Ik heb hem de afgelopen jaren vaak opgezocht. In tegenstelling tot andere mensen met een verslaving, belandde Johan nooit in de gevangenis. Hij verdiende geld met de krant. Hij deed geen vlieg kwaad en wilde anderen altijd iets geven, al was het maar een sigaretje.” Peetje, een hartelijke vrouw met tatoeages, is ook bij de uitvaart en steekt een sigaret op. Ze heeft weleens een praatje met Johan gemaakt voor de Bijenkorf. “Ik werd altijd zo vrolijk van die man, hij hoorde echt bij het Rotterdamse straatbeeld.” Karina, een medewerker van de Pauluskerk, knikt instemmend. Ze vertelt dat ze vaak wat met hem ging drinken en een burgertje voor hem kocht. Zij nam er ook een en ze aten de burgers samen op de trap op, totdat andere mensen van de NAS – de Nico Adriaans Stichting die kwetsbare mensen ondersteunt – het doorhadden en plots ook op dat trapje stonden. “Dan

Nicht Lucia en oude vriend Iwan op Blikkie's vertrouwde standplaats bij de Bijenkorf.

werd het een beetje te veel van het goede.” Peter Benschop Meulmeester vertelt Johan te kennen van Antes, een instelling voor verslavingszorg in Rotterdam. “Johan was een behulpzame, lieve en soms ondeugende man. Afgelopen zondag is er nog een moment geweest om

het hospice te sturen. Hier werd masaal gehoor aan gegeven. Hij ontving meer dan 2000 kaartjes en tientallen bossen bloemen, ballonnen en pakketjes. Ook Straatnieuws stuurde hem bloemen, een kaartje waarop we hem bedankten voor zijn jarenlange werk en natuurlijk ontving hij de editie van de krant waarop zijn portret achterop prijkte. Rieneke de Vries, de verkoopcoördinator van de Rotterdamse Straatnieuws-verkopers zegt: “Blikkie was zachtmoedig, lief en rustig. We zullen hem missen.” Van Johan zelf hebben we geen ‘famous last words’. Hij was al te ziek en te zwak om nog anderen dan familie en dierbaren te ontvangen. Dan vertrekt de stoet richting de begraafplaats. Zo’n dertig à veertig mensen lopen achter de lijkwagen aan. De vrouwen zingen een traditioneel Surinaams lied dat over de hele begraafplaats te horen is. Dag Blikkie, rust zacht, het ga je goed.

‘Ik werd altijd zo vrolijk van die man’

afcheid te nemen. Ik heb een bergkristal in zijn hand gelegd en een zelfgetekende mandala op zijn borst gelegd.” Nu heeft Peter een aantal gevonden veertjes bij zich, bij elkaar gewikkeld met duct-tape. Hij heeft geen geld voor echte bloemen, verklaart hij. RTV Rijnmond deed vorige maand een oproepje om een kaartje naar Blikkie in

Al 3000 mensen hebben de online petitie ondertekend voor een tegeltje op Blikkie's standplaats. Tekenen de petitie online: <https://gedenkblackie.petities.nl/>

Over weemoed

Welnu, verlaat je huis en zie niet om. Loop blindelings vooruit, vergeet te praten. Blaas je adem naar de verre zon, reeds hebben de geluiden je verlaten.

tekst Bianca Hiemcke Schriek

beeld Eveline van Egdom

> De binnenwand van het ei waar een kuiken zijn eerste tijd op aangewezen is, heeft iets weg van het stille witte avondlicht dat soms, na een warme dag, over de stad valt. Gisteren nog zag ik dit licht omhoog kruipen langs de huizen - en ik wist het zeker het leek op eierschaalwit. De wolken boven mijn hoofd - en die boven mijn schrijftafel - schoven nagenoeg roerloos aan de hemel voorbij. Feitelijk voelde ik de beweging van het wolkende meer dan dat ik het zag. Toen ik opkeek, verraste het me, de hemel, het breekbare, het licht ervan. Er gleed een gedachte door mijn hoofd die me verraste. 'Dit licht moet van precies hetzelfde wit zijn, van eenzelfde parelmoer, als het wit dat een kuiken ziet wanneer hij voor het eerst zijn ogen opslaat en zijn omgeving verkent.'

'Het kuiken denkt in zijn parelmoeren wereld de enige te zijn'

Direct daarop probeerde ik me voor te stellen hoe zo'n diertje zijn eerste thuis ervaart, hoe hij de glooiende bolle ruimte waarin hij rondzwemt verkent, hoe hij af en toe - misschien voorzichtig, misschien doelbewust, tegen de randen stoot, tegen de eier-binnenwand die het einde van zijn wereld vormt. Het kuiken rekt zich nog niet uit - zijn ei zou immers kunnen breken -, en hij wil nog liever even veilig, stilletjes, dit eendje in zijn eentje, hij wil nog even blijven waar hij is. Nu moet u niet denken dat het kuiken er weet van heeft dat hij een kuiken is, noch heeft hij er enig vermoeden van dat hij straks op reis zal gaan en zijn huisje zal verlaten. Hij weet niet dat hij uit zal breken, niet dat hij op zal staan, zijn voetjes uitproberen, niet dat hij, zijn nieuwe vleugels uitgevouwen, wat rillerig zal zijn misschien daarna, wankel op onzekere pootjes. Hij heeft geen besef van het gegeven dat ie na een minuut of wat zal gaan klapwieken, stuntelig nog zijn vleugels op en neer, diezelfde als die hij nu nog stevig om zich heen geslagen houdt.

Het kuiken weet evenmin dat er buiten zijn ei nog andere kuikens zijn, die van vogels, kippen, eenden, meerkoeten, flamingo's, uilen en fazanten. Het kuiken denkt in zijn parelmoeren wereld de enige te zijn, - en dat niet alleen, hij waant het ei als betrof het de hele wereld -. Zag u ooit de Truman show, die film waarin Truman denkt dat het land waarin hij woont de hele wereld betreft? Wanneer u 'm bekeek dan weet u precies hoe het kuikentje zich voelt, en ook dat het nog niet zoveel over het leven nadenkt. Dan weet u óók dat het niet meer zo lang zal duren eer het kuiken uit de ruimte uit zal breken. Het kleine hart van het kuiken tikt, het is zijn eigen klok, de tijd verstrijkt en brengt hem straks naar buiten.

Hier, in de kamer waarin ik straks aan het werk ga is het ochtend, het is even na zeven uur. Een doodgewone maandag. De planten en ik, we dommelen nog. Het raam en mijn bureau kijken uit over het water. Mijn huis staat met zijn voeten aan de rand van de kade. Er waait wat muziek uit een raam van ergens aan de overzijde, de tonen wapperen langs mijn gordijnen naar binnen. De ochtend en ik, we worden hier gelukkig van, we liggen onaangeroerd in de kamer.

'Eigenlijk is er bijna niets waarin deze ochtend zich van die van gisteren onderscheidt', denk ik, al weet ik heus dat dit niet waar is. Alles is immers onmiskenbaar anders, vannacht hebben de gebeurtenissen van gisteren het huis verlaten. Alleen de dingen die ik in mijn leven heb verzameld zijn hetzelfde gebleven. Ze zijn onverstoortbaar om mij heen blijven staan. Mijn boeken, de bloemen die ik afgelopen zaterdag kocht, de portretten van mijn kinderen en die van mijn ouders, en niet te vergeten het huis zelf, alles gedraagt zich alsof zij er voor altijd zullen zijn, alsof zij de eeuwigheid hebben. Het huis, mijn bezittingen, ikzelf inclus. Mijn wereld. Op mijn schrijftafel liggen de boeken waarin ik gisteren las ... ze liggen op hun kop. Ik leg hen het liefste geopend neer, omgekeerd en opengeslagen op de bladzijden waar ik de verhalen moest achterlaten omdat ik ging slapen. Het stelt me gerust dat de dingen die ik tijdens de nacht voor even vergeet daar gewoon de volgende ochtend nog liggen. Eigenlijk lijkt ik een beetje op het kuikentje van daarnet. Ik beschouw mijn wereld als de hele.

En ik herinner mij Zwitserland, de kinderen en ik zijn op vakantie, we bevinden ons heel dichtbij de Italiaanse grens. Ik ben in dit verhaal nog jong, de kinderen zijn nog om me heen, ze bepalen ieder handelen. Het chalet waar we

in zijn staat hoog in de bergen. We zijn er naartoe gereden, de kinderen met z'n drietjes en ik. Er is in dit verhaal geen man meer, die was al een tijdje fietsen stelen op het Damrak, maar dat doet er nu helemaal niet toe. Wij dus, mijn kinderen en ik, we wonen die zomer in een oud chalet. Ik bak ons brood, braad schaaap, soms zwijn, snijd sla, en bak aardappelen in eendenvet. Ik draag, wanneer ik in de keuken aan het werk ben, een sloof van versleten linnen, gestrikt om me heen vanaf de vroege ochtend, omdat ik telkens, werkjes doe aan het grote fornuis en aan het granieten aanrecht. De jongens spelen om het huis, ze rollen door het gras naar het dal beneden ons. Mijn dochter zit dicht bij mij en het fornuis. Ze tekent. Ze is zeven jaar en de jongste. 'Mama', zegt zij. 'Wat is er kuikentje?' 'Mam, zullen we hier voor altijd blijven.' 'Voor altijd is heel lang toch?', probeer ik een 'nee dat zal niet gaan' te ontwijken. 'Zullen we hier naar school gaan, nooit meer weg?' En ik glimlach en zeg dan dat dat een goed idee is.

'Vannacht hebben de gebeurtenissen van gisteren het huis verlaten'

Die avond loop ik rond het huis, ik sluit de luiken, de avond hier in Zwitserland is koud en van een zwart diepduister. Als ik de koeien hoor liggen in het gras - je kunt hen horen om de bellen om hun nek -, als ik de sterren zie en naar de maan nog even opkijk, dan weet ik dat we die nacht, zo met z'n vieren in het houten huis, onherhaalbaar gelukkig zijn. Als ik naar bed ga, de kinderen nog even toe heb gestopt, vind ik een briefje op mijn kussen. Voorzichtig til ik het op, ben op een vreemde manier gespannen. Het is alsof ik weet dat ik op het punt sta iets onvergetelijks te beleven. Dan herken ik het handschrift van mijn dochter.

*Mam,
Ik hou van jou
En jij van mij
Een kus voor jou
En een voor mij
Gelukkig is er plaats
Voor ons allebei.*

En ik herinner mij, het is een ochtend in 1992, de ochtend waarop deze 'dichter in de dop', mijn dochter, werd geboren. Ik hielp de jongens naar school. Ze zaten al aan de tafel. Het brood moest gesmeerd, de bekers gevuld, ze hadden nog even, misschien een kwartiertje, dan zouden ze rennend voor de schoolbel uit over het plein gaan, seconden voor de deuren werden gesloten, er nét op tijd binnen glippen. Midden in dit dagelijkse tafereel kondigde hun zusje zich aan. Ik bleef onder 't smeren van het brood heel even stil - toch wat verast - bij de tafel staan. Leunde even op de rand ervan. 'Mam, kom nou zitten.' 'Moeder, schiet nou op, we moeten zo immers gaan.'

Toen de jongens die middag na de aardrijkskundes, na gymnastiek en geschiedenis, na op het schoolplein nog even wat ravotten, met vuile knuisten en zwarte toeten naar huis terugkeerden, lag in de wieg hun klein zusje. En ik herinner mij. Ze is drie jaar en bijzonder parmantig. Ze loopt aan mijn hand, we zijn op weg naar het één of ander. 'Mamma, later trouw je met mij', ze vergat helemaal dat je zoiets moet vragen. 'Hm', zei ik. 'Mam, je moet met twee woorden spreken'. Ze keek omhoog langs mijn arm, naar mijn snoet. 'Hm, hm', zei ik. En toen lachten we tot we ervan omvielen. Deze gebeurtenissen die mijn geheugen versieren, en voor 't gemak maar meteen ál mijn herinneringen aan haar, die van het chalet in Zwitserland, en die aan het plezier van duizenden dagen samen zijn, stop ik in de gelukwens aan het meisje dat voor altijd in de bergen wilde blijven wonen maar natuurlijk toch met ons naar huis is teruggekeerd. Zij is van kuiken zwaan geworden, eentje die juist bij het ter perse gaan van deze krant haar huwelijksfeest zal vieren, in úw stad notabene, de stad waarin u deze krant openslaat en argeeloos over een kuikentje begint te lezen. 'Mam', zei zij. 'Wat is er kuiken?' vroeg ik haar. 'Mam, ik wil voor altijd bij hem blijven.' 'Ik wil nooit meer bij hem weg.' En ik glimlachte en zei haar dat dat een goed idee was.

Medium van het Noordeinde

De horrorfilm *Hereditary* trekt momenteel volle zalen en is al uitgeroepen tot engste film van het jaar. Op een steenworp afstand van de bioscoop aan het Spui vonden precies 160 jaar geleden, net als in de film, paranormale verschijnselen plaats.

tekst Theo Pajmans beeld Archieven

> Zo'n anderhalve eeuw geleden raakt Den Haag in de ban van het spiritisme, het contact leggen met de geesten van overledenen. De aanleiding is het bezoek van het beroemde Schotse paranormale medium Daniel Dunglas Home. Op uitnodiging van koningin Sophie houdt hij in 1858 vier seances op paleis Noordeinde en Huis ten Bosch. Sophie's tweede zoontje is op 7-jarige leeftijd overleden, de koningin zoekt langs mediameike weg contact en troost. Wat er zich precies heeft afgespeeld, weten we niet, maar later schrijft de koningin over de seances: 'Dit behoorde werkelijk tot de meest bijzondere ervaringen van mijn leven.'*

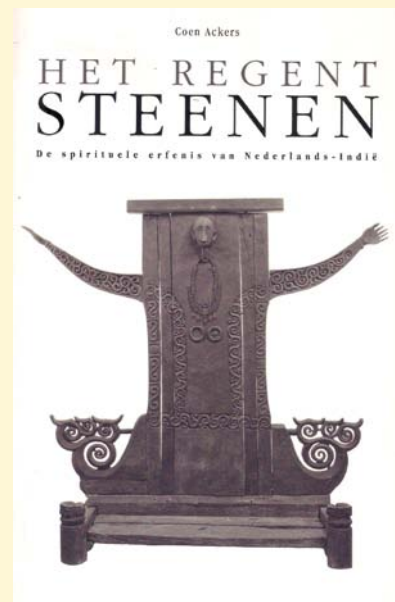
Home is in Den Haag op uitnodiging van Johannes Nicolaas Tiedeman, wiens vader op Java een puissant rijke landeigenaar is. Tiedeman is bevriend met Jacob Dirk van Herwerden, de

voormalige gouverneur van Indonesië. Ook hij heeft de *Goena Goena*, de onverklaarbare, magische of 'stille kracht' aan den lijve ondervonden. Samen met andere Hagenaars richten ze in 1859 het allereerste Nederlandse spiritische genootschap op, het Haagse Oromase. Den Haag groeit uit tot het paranormale centrum van Nederland, omdat veel Hagenaars in Indonesië in aanraking kwamen met onverklaarbare verschijnselen zoals mysterieuze stenenregens.

Stenenregens

Bij de Indonesische stenenregens regent het, soms dagenlang, steentjes op of in een huis. "De stenenregens richten in de regel geen schade aan. De stenen vlogen niet met geweld door de ramen. Het schijnbare materialiseren van stenen, het langzame vallen, het

onvermogen stenen op te vangen, het niet geraakt worden door stenen, en het ontbreken van gaten in het pla-

fond, zijn typisch voor dergelijke stenenregens", vertelt Coen Ackers, schrijver van *Het Regent Steenen, de Spirituele Erfenis van Nederlands-Indië* (2007). Zo'n stenenregen leidt in 1831 zelfs tot wat wellicht het eerste officiële Nederlandse onderzoek naar paranormale verschijnselen in de 19e eeuw is, met een geheim rapport dat naar de gouverneur-generaal gestuurd wordt. De schrijver van het rapport, een meneer Von Kessinger, bericht hoe stenen in de gangen en kamers van zijn huis in Sumedang vielen, maar niemand kon ontdekken waar die stenen vandaan kwamen. Von Kessinger besluit zelf op onderzoek uit te gaan. Hij neemt plaats midden in een gang waar de meeste stenen vielen. 'Ik raakte ervan overtuigd dat dit niet door mensenhanden gedaan kon worden, omdat de stenen soms met een boogje zonder veel bewe-

ging dichtbij mijn voeten vielen terwijl er niemand in de buurt was', staat te lezen in zijn rapport. Hij laat zijn woning bewaken door de politie en hij sluit alles af, maar de situatie verergert: 'de stenen vlogen van alle kanten zodat ik de luiken en deuren wel open moest doen, de stenenregen duurde 16 dagen, één dag vielen zowat duizend stenen waarvan er sommige wel negen pond wogen.' De stenenregens beginnen om vijf uur 's ochtends en duren tot elf uur 's avonds. Von Kessinger merkt iets vreemds op: 'Het eigenaardige wil dat de stenen meestal in de buurt van een 11-jarig meisje vielen, ze leken haar zelfs te achtervolgen.' Een luitenant-kolonel Michiels stelt een onderzoek in. Hij sluit zichzelf op in een kamer met het meisje. Niemand mag in de buurt van de kamer komen. Ook laat hij het huis bewaken door veertien soldaten. Hij neemt de eigenaardige gebeurtenissen met eigen ogen waar. Michiels schrijft: 'De stenen vielen in steeds grotere aantallen bijna verticaal om haar heen zonder haar te verwonden of haar zelfs maar te raken.' De mysterieuze stenenregens zijn geen voorvallen uit een ver verleden. Meer recent, in 1979, regende het stenen op en in het huis van Ketut Wulandha in het plaatsje Ambarrukmo. Ook nu

omgeven met een waas van geheimzinnigheid. Ook hier staat een kind centraal, het 14-jarig Indonesische jongetje Aridjan Cheribon. Van Herwerden heeft hem meegenomen uit Indonesië. Aridjan werkt als bediende in zijn huis-

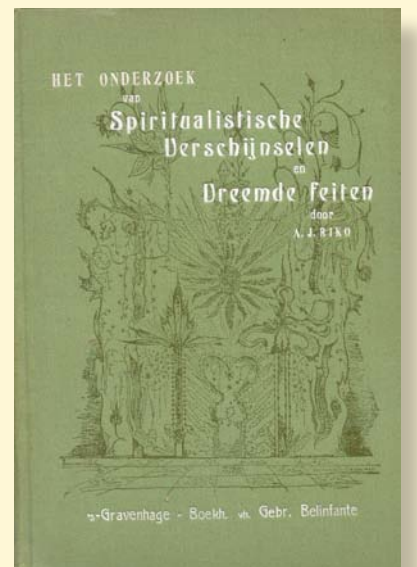
Indonesische Aridjan (14) had paranormale gaven

houding. De vrouw van Van Herwerden ontdekt dat het kind over sterke paranormale gaven beschikt. Als zij zich op een avond in 1858 verveelt, besluit ze een seance te houden. 'En daar zij geen geschikter persoon wist om met haar aan te zitten, nam zij daarvoor eenvoudig haar Javaanschen bediende A. dien zij toch voor alles gebruiken kon', merkt een latere spiritist droogjes op. De arme jongen wordt gedurende zes avonden onderworpen aan seances waarbij zich verschijnselen voordoen die nog spectaculairder zijn dan bij Home. De komende vier jaar worden wekelijks meerdere seances gehouden. Soms wordt Aridjan ook 'uitgeleend' aan andere spiritisten. "Sommige spiritisten vonden dat het goed was om kinderen te gebruiken voor seances, omdat ze beschikten over veel 'levensenergie'. Maar aan het welzijn van de kinderen werd schandalig genoeg niet gedacht", merkt Loes Modderman op. Haar overgrootvader was lid van Oromase. Dat er geen acht wordt geslagen op het welzijn van Aridjan, laat zich raden. Zo merkt Van Herwerden op dat de jongen niets te maken wil hebben met de geesten en hij er zelfs bang voor is. Geesten zijn zielen die niet zijn overgegaan naar de andere zijde, zegt men, waardoor ze uit zijn op ellende. Als Aridjan een keer door een onzichtbare kracht met stoel en al wordt opgetild, schreeuwt de jongen het uit van angst. Op compassie hoeft hij dan niet te rekenen. Van Herwerden beklaagt zich er alleen over dat als de jongen niet zo bang was geweest, er ongetwijfeld nog meer in het paranormale vat had gezeten.

Lichtverschijnselen

Van Herwerden laat een merkwaardig

boek drukken met verslagen van zijn seances met Aridjan, met als titel *Ervaringen en mededelingen op een nog geheimzinnig gebied*. Hij deelt het alleen aan bevriende spiritisten uit. Onder de entiteiten die zich tijdens de seances in het huis aan het Noordeinde manifesteren is er één die zich Paurellus noemt. Hij zou een Spaanse monnik geweest zijn die 300 jaar eerder in Den Haag vermoord was. Tijdens seances klinkt gefluister of het geluid van mensenstemmen. Op 18 december 1858 noteert Van Herwerden: 'Men stelle zich onze verbazing voor den geest geluid te hooren geven. Mij, ik moet er voor uitkomen, ging een huivering door de leden! En dan: Welk geluid! Ik weet het inderdaad niet te beschrijven. Ik kan het nog het beste vergelijken bij dat, 't welk b.v. jonge vogels, kanarievogels, van zich geven: zacht, fluitend muziekaal! Een getijl zoo fijn en welluidend, als geen menschenstem het zou weten voort te brengen...' Tijdens andere seances wordt de piano plotseling door onzichtbare handen bespeeld. Soms vliegen muziekinstrumenten door de lucht. Zo schrijft Van Herwerden op 28 maart 1859: 'De harmonica zweefde al spelend hoog over ons heen.' Ook wordt het huis geplaagd door mysterieuze lichtverschijnselen. 'Lichtjes, zelfs geheele zwermen van schitterende vonken, zagen wij gedurig om ons heen', tekent hij op in zijn boek. Van Herwerden sterft in 1879. Maar hoe loopt het met Aridjan af? De Haagse spiritist A.J. Riko, eveneens lid van Oromase, schrijft later: 'De

Javaansche jongen Aridjan heeft niet lang meer geleefd. Hij kon niet tegen ons klimaat, ging sukkelen en stierf toen men hem voor herstel van gezondheid naar buiten gezonden had.' Of was zijn 'levensenergie' opgebruikt door jarenlang als medium te hebben moeten optreden in tal van uitputtende seances? "Aridjan werd weggerukt uit zijn trouwde omgeving en hij kwam terecht in een soort van slavernij. Dat was ongetwijfeld een traumatische gebeurtenis en wellicht de aanleiding voor zijn vermeende paranormale krachten", oppert Ackers. Waar de arme jongen uiteindelijk zijn laatste rustplaats vond, die volgens tijdgenoten een nog groter fenomeen was dan het beroemdste medium uit de 19e eeuw, weet niemand meer te vertellen.

* Een medium kan, naar vermeend, contact leggen met hogere sferen, waar een ziel dan verkiest om een boodschap af te geven. In weer andere gevallen kunnen kwaadwillende geesten, verdwaalde zielen of residuen van zielen die zijn blijven rondzwalen zich opdringen. Het ligt aan de ervarenheid van een medium om door te hebben met wie hij of zij te maken heeft, en of die entiteit ook wel echt is wie hij of zij zegt te zijn, en niet een dwaalgeest of een kwaadaardige macht die zich anders voordoet.

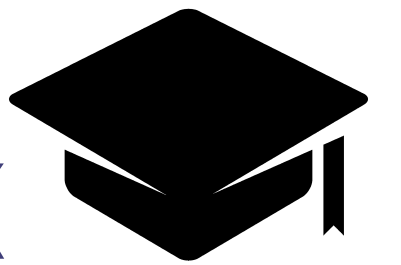

Louie in het winkeltje van Youth of their Own waar jongeren gratis gedoneerde spullen krijgen.

José werkt tegen een uurloon bij Youth of their Own.

Dakloos maar wel je diploma op zak

Geen vlag en wimpel met rugzak aan je huis. Maar tóch je diploma op zak, ook al woonde je in je auto en douchte je 's ochtends op school of zat je in de schoolbanken met pijn in je rug omdat je op de grond had geslapen. Louie en Saul uit Tucson, Arizona boksten het voor elkaar.

tekst Jurriaan van Eerten beeld Eline van Nes

> TUCSON, Arizona – Tijdens zijn laatste jaar op de middelbare school woonde Louie vijf maanden lang in zijn auto. Hij wist dat er bepaalde plekken zijn in de stad waar je 's nachts in je auto mag slapen, zoals bij sommige pompstations of op de parkeerplaats van de Walmart. Daar parkeerde hij in een rustig hoekje, draaide zijn stoel naar achteren en pro-

hem verwees naar de parkeerplaats van supermarktketen Fry's aan de overkant van de straat. Daar vond hij uiteindelijk een plekje waar hij door niemand werd lastiggevallen.

Voor Louie was het slapen in zijn auto een groot contrast met zijn schooldagen, waar hij de enige dakloze jongere was in een klas van leerlingen die fris en gewassen van huis kwamen. Maar voor hem was dat niets nieuws: op zijn dertiende is hij van huis weggelopen, dus intussen heeft hij wel geleerd voor zichzelf te zorgen. Zijn moeder was al uit zicht verdwenen toen Louie jong was, zijn vader deed weinig anders dan schreeuwen tegen Louie en zijn zus. Het huis was altijd vol troep en goor, er was eigenlijk maar weinig om voor thuis te blijven.

Jeugdbendes

Als jochie van dertien werd hij in de wereld van de jeugdbendes opgenomen, de Bloods en de Crips, die voor hem zorgden zoals familie dat doet. Maar met die zorg kwam er ook de verwachting dat hij mee zou doen met het

bendegegeweld. In het begin vond hij dat wel cool en waardeerde hij de bescherming die de gangs hem boden op straat. Er waren veel feestjes. Maar al gauw werd het geweld erger. Op het moment dat hij een pistool kreeg beseft Louie dat dit niet de weg was die hij wilde gaan in zijn leven.

"Er was iemand die mij wilde doodschieten vanwege een fiets die ik had kwijtgemaakt", zegt Louie terwijl we een broodje met hem eten. "Het was erg stom als je erover nadenkt. Die lui zaten allemaal vast in hun hoofd. Ze willen allemaal die ene gang vertegenwoordigen en dat is het. Maar ik wilde verder met mijn leven. Vooruit gaan, misschien ooit Tucson uit."

Er volgde een aantal jaren waarin Louie afwisselend bij vrienden sliep en later in zijn auto, maar wonderlijk genoeg haalde hij wel zijn schooldiploma, met hulp van Youth on their Own – een lokale organisatie die zich inzet voor jongeren die er alleen voorstaan. Zij hielpen hem met kleren, schoolspullen, eten en daarnaast bieden ze ook een financieel steunprogramma voor jon-

geren zolang die aan de voorwaarden voldoen, zoals dat zij geen genotsmiddelen gebruiken en buiten hun eigen schuld om niet bij hun ouders wonen. Door deze hulp maakten naast Louie nog ruim tweehonderd jongeren hun school af in Tucson dit jaar, voor Louie is nu een mogelijkheid ontstaan om de tech-industrie in te gaan, waar hij al jaren van droomt.

Stijgende dakloosheid

Net als in Europa, is dakloosheid een groeiend probleem in de Verenigde Staten. Dit is sterk zichtbaar in het zuidwesten van het land: in staten als Arizona, Nevada en Californië. Veel mensen die in het koude noorden dakloos raken, reizen af naar deze warme gebieden om zo hun nachten aangenaam te maken. Bij een recente telling in Los Angeles werd een groei van 23 procent onder daklozen vastgesteld in 2017. Jongeren waren de snelst groeiende groep onder hen - in de leeftijdscategorie tussen 18 en 24 jaar oud was er een groei van 64 procent, onder 18 was de groei 41 procent. Dergelijke getallen

zijn moeilijk met zekerheid vast te stellen - de dakloze laat zich per definitie niet makkelijk in statistieken vangen. Maar desalniettemin is het probleem sterk zichtbaar: in vrijwel ieder parkje in de steden in het zuidwesten van het land liggen mensen met hun hele heb-

opgevangen. Er zijn er die ouders hebben die verslaafd zijn geraakt, andere zagen hun ouders gedeporteerd worden terwijl ze zelf mochten blijven aangezien ze in Amerika geboren waren. Dat laatste overkwam José Saul Chua. Op zijn tiende moesten zijn ouders terug naar Mexico, waar hij in eerste instantie met zijn broer en zus mee naartoe ging. De drieling woonde vijf jaar met hun ouders in een klein dorpje van duizend inwoners in de bergen van Noord-Mexico, waar ze op school voorbereid werden op het leven op een boerderij: koeien melken, groenten als pompoen verbouwen. In tegenstelling tot wat veel Amerikanen in deze regio denken, had Saul niet het gevoel dat het erg onveilig was in het noorden van Mexico waar hij met zijn ouders was. Hij herinnert zich één keer dat een drugsbende op de vlucht voor de politie in een huis in hun dorp verbleef - iedereen wist ervan, maar niemand stelde vragen. Na een poosje waren ze weer vertrokken. Niemand werd bedreigd, niemand vermoord.

Staatsburger

Desalniettemin vond Saul het een goed idee om terug te gaan naar de VS om daar de laatste jaren van zijn middelbare school af te maken en zo meer kans te maken op een goede baan. Aangezien Saul in de VS is geboren, is hij Amerikaans staatsburger, dus is de grens voor hem niet de muur die het

voor zijn ouders is. Hij vertrok op zijn vijftiende samen met zijn broer en zus, terug naar het Tucson waar hij op zijn tiende uit vertrokken was. De drieling verbleef in daaropvolgende drie jaar bij verschillende tantes en bij een goede vriendin van de familie. Omdat ze met z'n drieën waren werd het overal wel gelijk druk. De eerste tante bij wie ze verbleven woonde zelf met haar twee eigen kinderen in een trailer met twee slaapkamers, waardoor zij in de woonkamer of bij de kinderen in de kamer sliepen. Een sleutel van de trailer kregen ze nooit, waardoor Saul geregeld na zijn school nog twee uur met de bus moest reizen naar het werk van zijn tante om de sleutel op te halen. Later bij de familievriend deelde Saul één bed met zijn broer, wat betekende dat ze om beurten op de grond sliepen. Degene die op de grond sliep mocht dan wel het kussen hebben. Door de gastvrijheid van die mensen heeft Saul nooit echt buiten hoeven slapen, maar rust en stabiliteit gaf de leefsituatie niet: geregeld zat hij in de schoolbanken met pijn in zijn rug omdat hij op de grond had geslapen. Aan de andere kant kon hij in ieder geval douchen, er was een jongen in zijn klas die buiten sliep en daardoor altijd een sterke geur om zich heen had.

Wennen

Louie en Saul maakten intussen allebei hun middelbare school af, ondanks hun moeilijke omstandigheden. Trots vertel-

len ze over hun plannen voor de toekomst: Louie wil de IT-wereld in, waar hij het liefste teams van programmeurs wil aansturen als het creatieve brein achter computerspelletjes. Saul is bescheiden: hij ziet zichzelf als elektricien. Daarom studeert hij nu *electrical engineering* aan de Universiteit van Arizona, met hulp van een beurs. Saul deelt nu een appartement, waar hij een kamer heeft waar hij de deur achter zich kan dichttrekken om in volledige privacy te slapen. Het is een heel nieuwe ervaring, voor het eerst wandelt zijn broer niet binnen als hij zich omkleedt. Saul vertelt erover terwijl hij in het nieuwe gebouw van Youth on their Own meehelpt met de verbouwing. "Het was toch wel even eng om in mijn eentje in mijn kamer te zijn," zegt hij lachend. "Ik bedoel... ik had altijd mijn broer en zus in de buurt, er waren altijd mensen om me heen. Nu sta ik er opeens alleen voor en heb ik alleen nog mijn huisgenoot waarmee ik het appartement deel. Dat is echt even wennen."

De Nederlandse journalist Jurriaan van Eerten en fotograaf Eline van Es wonen samen in Tucson, Arizona. Ze publiceren in Nederlandse en internationale kranten en bladen. 'De afgelopen drie jaar zaten wij in Zuid Amerika, maar dat hebben we nu vervuld voor Trump-aanhangers, de woestijn en cowboys.'

**'Iemand wilde me
doodschieten
vanwege een fiets'**

beerde zo goed mogelijk uit te rusten. De volgende dag moest hij immers weer vroeg in de schoolbanken zitten. In één van de eerste nachten werd hij wakker gemaakt door de politie, die

Uit

DEN HAAG

za 21 juli

12.00 Kurhausplein: Summer of Love Market

De Summer of Love Market neemt je mee terug in de tijd! De tijd waarin alles kon en niks te gek was. Waar de foto's nog in 50 tinten grijs werden gedrukt, maar de kleding zo kleurrijk was als de bloemen. Deze weekendmarkt laat je de roerige jaren '60 herbeleven met een combinatie van hippie-, bohemian- en lifestyleproducten.

Gratis

www.facebook.com/SummerOfLoveMarket

13.30 Oud-katholieke schuilkerk: Openstelling monumentale schuilkerk

Oud- Katholieke schuilkerk van de H.H. Jacobus en Augustinus is gelegen in het centrum van Den Haag. De Oud- Katholieke schuilkerk is in 1722 voltooid en was, zoals de naam aangeeft, in oorsprong een schuilkerk. In de zomermaanden juli en augustus is de Oud- Katholieke schuilkerk, iedere zaterdag, open voor bezichtigingen.

Gratis www.denhaag.okkn.nl

20.00 PIP Den Haag: Submarine Festival

Het Submarine Festival neemt je mee langs de diepe krochten van de Haagse en (inter)nationale internationale underground muziek. Je kunt een breed scala aan alternatieve muziek verwachten op meerdere binnen- en buitenpodia, vooral bands en acts die je niet snel zult zien op de andere Haagse festivals. Vanaf 18 jaar.

Voorverkoop €7,50 en aan de deur €10,- www.submarinedenhaag.nl

zo 22 juli

14.00 Binnenstad: Ooievaart - Gebouwenvaart

Vanaf het water krijg je een verrassende andere kijk op Haagse gebouwen. Tijdens deze rondvaart is er speciale aandacht voor de architectuur en gebouwen in de Rivierenbuurt. Ook de moderne architectuur van de Resident bij het Centraal Station en de 19e eeuwse uitleg van de stad komen aan bod. De rondvaart door de Haagse grachten duurt ongeveer 1,5 uur en start en eindigt bij de Bierkade.

Vanaf €8,- www.ooievaart.nl

vr 27 juli

17.00 Mens en Tuin: Vuur en Soep

In deze mooie groene oase stoken we buiten een houtvuurtje op en maken we samen een grote pan soep. Entree is gratis, maar neem wel een ingrediënt mee voor de soep, salade of een bijgerechtje. Ontmoet elkaar en geniet van goed gezelschap en de mooie tuin; wie weet met een mooi verhaal of muziek.

Gratis

www.mensentuin.nl

za 28 juli

12.00 ProDemos - Huis voor democratie en rechtsstaat: Actualiteitsrondleiding - 100 jaar kiesrecht

In de jaren 2017-2019 is het 100 jaar geleden dat het algemeen kiesrecht werd ingevoerd, eerst voor mannen en later ook voor vrouwen. Tijdens deze rondleiding door de Ridderzaal en Tweede Kamer legt de gids extra de nadruk op de evolutie van het Nederlands kiesrecht. Ook neemt u deel aan de workshop 'allemaal naar het stemlokaal' om antwoord te geven én te krijgen op de vraag 'wie mocht wanneer stemmen?'.

€11,- www.prodemos.nl

15.30 Lutherse Kerk Den Haag: Bätzorgelconcert

Het Bätz-orgel in de Lutherse Kerk is een meesterwerk van de Utrechtse orgelbouwer Johann Heinrich Hartmann Bätz. Het Bätz-orgel is van een uitzonderlijke kwaliteit en geniet een internationale reputatie. Het orgel is in gebruik bij de wekelijkse vieringen, bij talrijke orgelconcerten en bij het onderwijs aan orgelstudenten uit binnen- en buitenland. Het orgel leent zich uitstekend voor de uitvoering van zowel klassieke als moderne orgelmuziek.

Gratis

www.luthersdenhaag.nl

zo 29 juli

12.00 Gemeentemuseum Den Haag: Open Familietelier

Iedere laatste zondag van de maand zijn alle kinderen met hun (groot)ouders/ verzorgers welkom in het atelier van het Gemeentemuseum. In het kindertelier is iedere maand keuze uit wisselende materialen: restmateriaal om beeldend mee aan de slag te gaan, verf om mee te schilderen, stof om te mouleren en genoeg papier om op te tekenen.

T/m 18 jaar is het museum gratis, volwassenen betalen €7,50 entree. www.gemeentemuseum.nl

do 2 augustus

21.30 Humanity House: Bios in de Buitenlucht - Watani: My homeland

In een grotendeels verwoeste wijk in Aleppo woont een gezin met vier jonge kinderen. De oorlog is voor hen onderdeel van het dagelijkse leven. Vader waagt zijn leven iedere dag bij het Vrije Syrische Leger. Het gezin probeert ondanks het geweld en de continue dreiging een zo normaal mogelijk leven te leiden in hun stad, totdat vader wordt ontvoerd door IS. Moeder besluit dat het tijd is om Syrië te verlaten. Ze vluchten via Istanboel naar het Duitse Goslar, waar ze een nieuw leven proberen op te bouwen.

€8,50

www.humanityhouse.org

vr 3 augustus

16.00 Zuiderpark: Milan Summer Festival

Van 3 t/m 5 augustus barst een

van de grootste multiculturele openluchtfestivals van Europa los: Milan Summer Festival. Het evenement weet ieder jaar opnieuw te verrassen met een programmering die inspeelt op trends binnen de culinaire wereld, muziek, dans, kunst, sport en gezondheidszorg. Het festival wordt afgesloten met een daverende vuurwerkshow.

Vanaf €3,50

www.milansummerfestival.nl

zo 5 augustus

11.00 Zuiderparktheater: Roofvogelshow Dutch Raptors

De valkeniers laten je graag zien welke band er kan ontstaan tussen de mens en de roofvogels. Je maakt kennis met verschillende vogels, waaronder de woestijnhaviken, die raketings door en over het publiek vliegen. Gecombineerd met boeiende achtergrondinformatie en spannende anekdotes van de valkeniers.

€11,-

www.zuiderparktheater.nl

ROTTERDAM

za 21 juli

13.00 Stadspark Grotekerkplein: Torenjukebox

Op zaterdag 21 juli en 11 augustus staat er een echte jukebox op het Grotekerkplein. Op magische wijze staat deze jukebox in contact met stadsbeiaardier Richard de Waardt. Hij zit hoog bovenin de toren, omringd door 49 klokken en speelt tussen 13u en 14u alle liedjes die beneden op het plein worden aangevraagd. Als je het kan fluiten, kan Richard het spelen.

Gratis

www.torenmuziek.nl

19.00 Stadspark Grotekerkplein: Rotterdam zingt

Rotterdam Zingt is een meezingfeest voor iedereen die graag zingt, van jong tot oud. Of je nu zuiver zingt of vals dat maakt niet uit. Van de Beatles tot 'Ketelbinkie' en van 'You'll never walk alone' tot Abba.

Gratis

www.rotterdamzingt.nl

zo 22 juli

14.00 Stadspark Grotekerkplein: Dans in het nieuwe Stadspark - Tango Salon

Het Stadspodium organiseert in samenwerking met verschillende Rotterdamse dansscholen een danssalon in het nieuwe Stadspark. Op zondag 22 juli en 19 augustus vindt de Tango Salon plaats. Tijdens de danssalon wordt er een workshop gegeven en daarna kun je heerlijk vrij dansen op livemuziek in de open lucht.

Gratis

www.stadspodium-rotterdam.nl

di 24 juli

Nog niet bekend Diverse locaties: Rotterdam Unlimited 2018

Tijdens Rotterdam Unlimited zal de havenstad de hotspot van Nederland zijn. Met verschillende podia door de gehele binnenstad, op elke hoek van de straat (internationale) optredens en acts, de Zomercarnaval Straatparade en nog veel meer! Dance, hiphop, latin, kunst, folk, wereldmuziek. T/m 28 juli. Gratis

www.rotterdamunlimited.com

do 26 juli

13.00 Nog niet bekend: De Geheime Tuin

Bij De Geheime Tuin wordt een locatie tijdelijk omgetoverd tot magisch tuinfeest. Een creatieve vrijplaats waar bezoekers een verrassende programmering kunnen ontdekken met dans, theater, performance, muziek, workshops en exposities. De locatie blijft - zoals de naam het al verklapt - geheim, tot de nacht voor de opening. T/m 12 augustus.

€3,-

www.ontdekdegeheimetuin.com

vr 27 juli

20.15 Prinsekerk: European Medical Students Orchestra and Choir

In dit jaarlijkse evenement studeren geneeskundestudenten uit heel Europa aan een fantastisch programma. Dit jaar staat het evenement onder bestuur van Nederlandse studenten en zijn de Europese geneeskundigen te gast in ons land. Met de concerten halen de studenten geld op voor het onderzoek Muziek als Medicijn. Daarnaast bezoeken zij ouderen en delen zij hun ervaringen met hen.

€5,- www.emsac.nl

Straatnieuws
#102018

za 28 juli

13.00 Witte de Withkwartier: Zomercarnaval 2018

Alle leeftijden van jong tot oud, man of vrouw het maakt niet uit, iedereen maakt er een groot feest van met veel tropische muziek, swingende dans en prachtige zang. Het festival bestaat uit zeven onderdelen: Queen Election, Warming-Up, Battle of Drums, Mercado, Straatparade, Podium programmering en Prijsuitreiking.

Gratis

www.zomercarnaval.org

zo 29 juli

07.00 Koningin Emmaboulevard: Kofferbakverkoop

Liefhebbers van rommelmarkten kunnen hun hart ophalen tijdens de kofferbakverkoop aan de Koningin Emmaboulevard in Hoek van Holland. Wie spullen wil verkopen dient hiervoor een plekje te huren bij de organisatie. De entree voor het evenement is gratis (een kaart voor een plekje kost €20,-)

www.evenementenhoekvanholland.nl

vr 3 augustus

16.00 Vroesepark: Duizel in het Park

Schrijvers verrassen je met verhalen, je leert iets nieuws over Rotterdam en ploft vervolgens neer in het gras om naar een concert te luisteren. De artiesten en activiteiten zijn verspreid over uiteenlopende plekken in het park: van bijzondere podia tot intieme settings tussen de bomen en aan het water.

€5,-

www.duizelinhetpark.nl

wo 8 augustus

Nog niet bekend: Pleinbioscoop Rotterdam

Iedere avond is een complete beleving met live filmmuziek, bijzondere gasten, een iconische filmklassieker of een Rotterdamse voorfilm. Het programma wordt op 17 juli bekend gemaakt en dan start ook meteen de online kaartverkoop. Neem zelf een stoeltje mee of huur er een voor €1. €4,-

www.pleinbioscooprotterdam.nl

tip 1 3 augustus > Milan Summer Festival

Al ruim drie decennia lang floreert begin augustus het Milan Summer Festival op de velden van het Zuiderpark. Met gemiddeld 35.000 bezoekers per jaar is het evenement het grootste multiculturele openluchtfestival dat nadrukkelijk de sfeer van de Hindoestaanse

en Caribische cultuur ademt. Niet alleen is Den Haag de woonplaats van ruim 55.000 Hindoestanen, ook trekt de stad festivalgangers en cultuurliefhebbers met verschillende culturele achtergronden van heinde en verre om de unieke ambiance van dit evenement te ervaren.

Uiteenlopend programma
Tijdens het Milan Summer Festival ontmoeten mensen én culturen elkaar. Elk podium heeft een eigen identiteit, met verschillende acts op het gebied van muziek en dans en een uiteenlopend literatuur- en kunstprogramma. Lekker eten staat centraal. Exotische foodstands met gerechten uit verschillende culturen, waaronder Surinaams, Indiaas, Indonesisch en BBQ, garanderen een culinaire reis rond de wereld. Op zaterdag en zondag leren bezoekers zelf curry maken tijdens een workshop van de Indian Curry Club en vindt een foodcontest plaats, waarbij chefkoks met verschillende culturele achtergronden strijden om de 'Beste Curry van Nederland' te maken.

Jong en oud

Ook aan kinderen tussen vier en twaalf jaar is gedacht in een

Straatnieuws selecteerde uit de agenda twee extra leuke uitjes voor u.

tip 2 24 juli > Rotterdam Unlimited 2018

Rotterdam Unlimited is het grootste, meest uitbundige en veelkleurige straatfestival van Europa waar alle culturen samenkomen. Het event trekt jaarlijks enorme bezoekersaantallen oplopend tot 750.000 bezoekers uit binnen- en buitenland. Het centrum van Rotterdam wordt vijf dagen lang gehuld

in exotische sferen, waar je kunt genieten van gratis toegankelijke concerten, dansdemo's, parades, feesten en nog veel meer met culturele diversiteit als feestelijk middelpunt! Net als de grote metropolen New York, Los Angeles en Londen is ook Rotterdam een stad van vele culturen. Rotterdam kent ruim 174

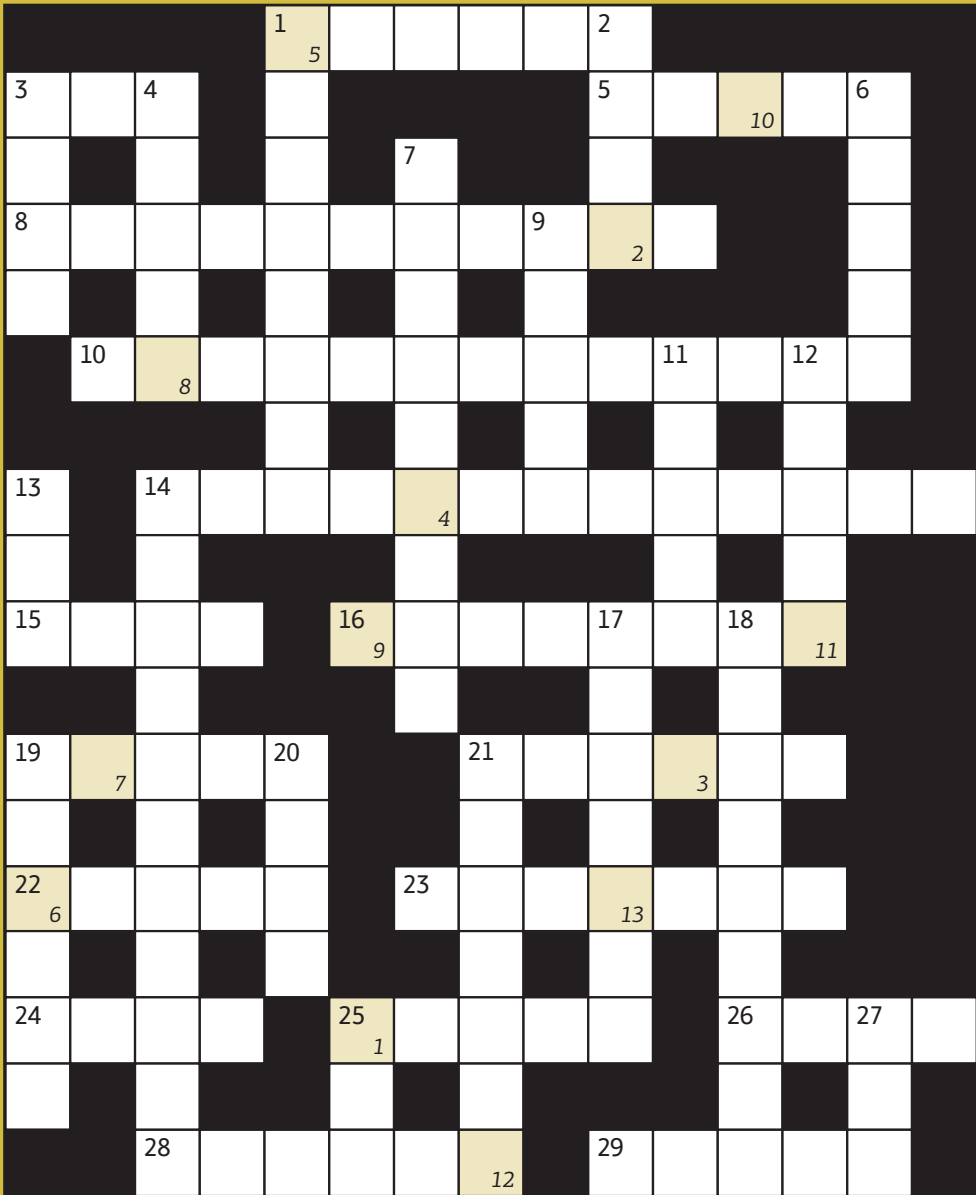
Geschiedenis
Het in 2013 gelanceerde evenement Rotterdam Unlimited kent een lange voorgeschiedenis. De eerste stappen hiertoe werden reeds gezet in 1977 toen de eerste gedichten voorgedragen werden bij het standbeeld van Tollens in het Park aan de Euromast. Hieruit ontstond het evenement Poetry Park dat al snel een landelijke positie verwierf op het gebied van

niet westerse podiumkunsten. Een fusie tussen de twee gelijksoortige evenementen Poetry Park en Festival aan de Maas van het Wereldmuseum leidde in 1995 tot de oprichting van het alom bekende Dunya Festival. Intussen verwierf, het in 1983 opgerichte, Zomercarnaval eveneens een landelijke positie. Beide reeds lang bestaande festivals waren uitgegroeid, uitontwikkeld en toe aan vernieuwing, wat in 2013 leidde tot de oprichting van Rotterdam Unlimited, het grootste straatfestival van Nederland met Europese potentie waarbinnen de actuele ontwikkelingen van de hedendaagse metropool-cultuur gepresenteerd worden.

Voor meer informatie:

www.rotterdamunlimited.com

305

305 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

OPLOSSING CRYPTOVILLE 304: Videogame museum

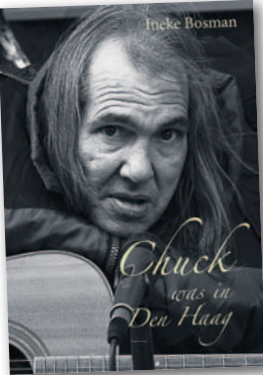
* * * * * H E I T * C A M U Z * * *
* * O * E * N * A * O * I * I * *
* * R O N D K O M E N * K * T I P S
* * E * T * E * * * C H E F * * * O
M I N * E * L * H * E * B * P O E P
* * * G R A S T O E R N O O I * * *
* * * O * * P * F * T * D * K * * *
* B A K K I E * V * * * D * * T U K
* Y * K * * L * Y V E R E N * O * A
* B R E S * * * V * * O * * * U * N
* E * N * B * * E * * T * M A R K T
S L A * * A * O R A N J E * * M * *
H * * * B L E U * A * E * O B A M A
A R E N A * * T E G E K * * * L * R
N * * * J * * R * J * N R C N E X T
I R E N E * * A * E * O * B * T * S
* * * * S T O M P * G R O S * * * *

Straatnieuws geeft adresgegevens niet door aan derden,
maar gebruikt deze incidenteel voor eigen mailings.

Uitgepuzzeld?

Als u bent uitgepuzzeld leest u in de gekleurde hokjes de naam van een paar broers die na 30 jaar ophouden met hun Westlandse 'grap'.

Inzenden kan t/m 30 juli 2018 aan: *Straatnieuws*, Koninginnegracht 7, 2514 AA Den Haag of mail naar redactie@haagsstraatnieuws.nl.

Prijs:

Straatnieuws verloot het boek 'Chuck was in Den Haag' van Ineke Bosman.

De winnaar van cryptoville nummer 304 is Anja Tak uit Den Haag.

door Mariëtte Storm

Horizontaal

- Col van de 2^e categorie (6)
- Rust- en voor sommige Roemeense vrouwen in Rotterdam, ook een werkplek (3)
- Zat zij al in de voorloper van het Ben Oude NijHuis aan tafel? (5)
- Kun je bij de supermarkt nu mee frankeren (11)
- Kleding voor drugsmokkelaars in Frankrijk (13)
- Oranjeklant was niet in Rusland, maar won in Oostenrijk (3+10)
- en 16
Deze tocht doe je niet met de Franse slag (in je wiel) (4+2+6)
- Dochter van een Scheveningse visser (5)
- Is zij van Schouten een Rotterdamse of niet? (6)
- Pia en Amber leggen het fundament bij de ADO vrouwen (5)
- Commerciële vrijpartij in een Westlandse kas (7)
- Was (2x) gebruikelijk bij de oude Romeinen (4)
- Kleur van café Timmer in Rotterdam (5)
- Rotterdamse kampeergelegenheid voor een ijzig onderzoek (4)
- Glijdt over de golven bij Hoek van Holland en bij u over de toetsen (6)
- Deze heidegrond ligt in de Vruchtenbuurt (5)

Verticaal

- Is nog steeds, en ook niet meer, de Rotterdamse kunstpaus (6+2)
- Hoe je er ook voor staat, zelfs als vrouw, het blijft pijnlijk (4)
- Zulke tongen zijn lastig bij het zoenen (4)
- Vliegt sinds 1941 onnozel met zijn oren (5)
- Stam van Roma (5)
- Glad, maar niet met de vlag in top (9)
- Zien ze in Den Haag aan het Plein graag komen (5)
- Moet u er niet om laten, als u dit woord niet weet (5)
- Alleen in zijn kleine eentje (5)
- Criminele aanwijzstok (3)
- Kunsthuis dat steunt op suiker en slaven (11)
- Van deze Hagenaar neemt Amsterdam afscheid (7)
- en 19
1 verticaal zal blij zijn als zijn verzameling onderdak heeft (15)
- Vreemde taak (4)
- In Westland verstoppen ze hun beschaving in een schuur (7)
- (Gelukkige) ziekte (aan je kont) (3)
- In het klein in een glas, maar meestal komt het van boven (3)

Kleurrijke mensen fleuren en straatbeeld op. Ze laten hoofden draaien, toveren glimlachen op gezichten of doen voorhoofden fronsen. Stadsnomade, kunstenaar en levensgenieter Jan Ebeltjes (70) uit Rotterdam doet waar hij zin in heeft. 'Ik heb allerlei rare hobbies.'

tekst en beeld Angeniet Berkers

'Ik fleur de stad op'

Wat voor hobbies heb je?

"Ik heb met een trekker door Rotterdam gereden, had een vliegtuigje en een amfibie. Met die amfibie heb ik mee-gedaan met het Robodock festival (een festival met robotica, spektakeltheater, vuurshows en industriële installaties, red). Ook heb ik een boot, maar daarmee word ik overal weggestuurd, nu

ligt ie op een legale plek. Laatst is er ook nog eens ingebroken in die boot. Ik ben een stadsnomade. Ik heb grote campers gehad en een woonwagen met een 'Amerikaan' (Amerikaanse wagen, red.) ervoor. Dat kan allemaal niet meer omdat dat aan banden is gelegd. Ik ben altijd aan het reizen geweest, van jongs af aan."

Hoe woon je nu?

"In een huis met een dak erop. Maar dat is niet naar mijn zin. Ik werd uit mijn huis gezet nadat ik in de bak had gezeten, terwijl ik gewoon netjes had betaald. Ik raakte dakloos en ik kreeg een hartaanval. De straatdokter vond dat ik een huis nodig had en hij stuurde me naar de NAS (de Nico Adriaans

Stichting in Rotterdam die kwetsbare mensen zoals dak- en thuislozen helpt. Straatnieuws wordt hier gedistribueerd, red.). Ik ben er nooit meer weggegaan."

Wat doe je zoal bij de NAS?

"Ik heb geholpen met opbouwen van de NAS en een hele thematuin gemaakt in de Coburgstraat. Ze kwamen uit New York om het te bekijken. Ik heb het blauw/witte gebouw in het Zomerhofkwartier geschilderd. Dat zag er niet uit allemaal, zo saai. Ik ben nu bezig met een tuin bij het Johan Cruyff pleintje achter de NAS. Ik ga de Gare du Nord trein, een veganistische bistro, schilderen en wil er een openlucht expo organiseren. Ik maak de stad mooier en wil hem opfleuren."

Vertel meer!

"Oorspronkelijk kom ik uit Amsterdam maar ik woon nu 52 jaar in Rotterdam. Ik heb dertien jaar een illegale een autosloperij gehad in de Spaanse Polder. Dat was op een gekraakt stuk grond. Ze hebben het ontruimd met de ME. Honderd man tegen één. Ik kraakte veel loodsen, fabriekshalen voor een maand of drie, dan gaf ik er een feest, ruimde alles weer op en ging er weer uit. Op de sloperij had ik ieder jaar een feest op mijn verjaardag."

Wat heb je nog meer gedaan?

"Ik heb veel exposities gehad, er is eens een film gemaakt over mij en vertoond in Latarenvenster. Ik heb toen op het podium gestaan, iedereen begon te klappen! Een paar honderd man! Ook ben ik bij Man Bijt Hond en Urbania op televisie geweest, dat was het leukst, dan zie je de sloperij. Ik handelde ook in doodskisten die afgekeurd waren. Te smal, te breed, echte 'grafhandel'. Ik heb ook een hele partij marmeren grafstenen van een kunstenaar gehad. Die heb ik uiteindelijk in de Maas gekieperd. Ik heb een vrij leven en heb veel gedaan in de kunst, voor de Pauluskerk heb ik ook dingen gemaakt."

Word je veel herkend op straat?

"Ja, ik word vaak begroet! Ik ken veel bekende artiesten, die vinden het leuk als ik erbij ben. Ik kom altijd bekenden tegen, zelfs in het buitenland."

Hoe kom je aan je hoed?

"Ik zou het niet weten. Vroeger was ik altijd aan het slippen, branden of lassen dus dan moest ik altijd wat op mijn hoofd hebben en die hoed staat me goed."

En dat veertje?

"Veertje? Zo vrij als een vogel, snap je!"

beeld en tekst Femke Zwier, www.femmez.nl

Wilt u uw vaste verkoper hier zien? Mail naar redactie@haagsstraatnieuws.nl

**‘Het is lastig,
maar hier heb
ik het goed.’**

Naam: Saïd Maroef
Leeftijd: 54 jaar
Standplaats: Rotterdam Blaak, Bibliotheek
Land van herkomst: Algerije

“Het kan iedereen gebeuren, dakloos raken. Ik ging scheiden en door verschillende problemen kwam ik uiteindelijk in Nederland terecht. Ik heb geen kinderen en weinig contact met mijn familie. Het is lastig, maar hier heb ik het goed. Ik heb vrienden.”
Over het verkopen van Straatnieuws zegt hij: “Het is werk. En mensen gaan je uiteindelijk herkennen. Dat is fijn. Want veel mensen hebben vooroordelen, ze denken dat je verslaafd bent of steelt. Maar dat is absoluut niet

waar en ik heb met niemand problemen.”
Het liefste zingt Saïd. En dan vooral het lied Tal Ghyabek Ya Ghzali van Cheb Hasni. Een heel bekend en emotioneel lied uit zijn vaderland. Het gaat over twee geliefden die elkaar enorm missen. “Eigenlijk klinkt het ‘t mooist als je stem een beetje is aangetast door drugs en alcohol. Dat doen alle artiesten. Maar met mijn normale stem klinkt het ook mooi toch?”, zegt hij met een knipoog.